

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царь Борис“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСЪБТА И ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТЪ

Двоен брой 2 лв.	Обявления се приемат по споразумение	Излиза 2 пъти на месец	Годишен абонамент 20 лева	Двоен брой 2 лв.
------------------	--------------------------------------	------------------------	---------------------------	------------------

Д-р Н. Глубоковский
Професор въ Богословския факултет при Соф. университетъ

Съ търпението си спасявайте душите си (Лука 21. 19)

Тежко е положението на Цървата въ цѣль свѣтъ. Тъмнитъ сили се засилватъ, сбиратъ се наедно и открито и безсрамно крещатъ за своето близко тържество. Единъ отъ западнитъ водители на това (масонското) движение, който изпѣква въ блѣстящъ ореолъ отъ изкуствено построена политическа слава неодавна (като Сатаната на Иова) „обхожда цѣлата вселена“ и навсѣкжде се мѣчи да излъсти съ победнитъ тържества на антихристиянското безбожие. Той дори направо заявиль, че мохамеданството било съвсемъ потъпкано, а отъ православieto изъ „светата Русия“ не било останало ни най-малкъ споменъ. Скоро сѣщото щѣло да бѣде и на Балканския полуостровъ.

Къмъ всичко това се прибавятъ и пагубни вътрешни разцепления, създавани по изкуственъ начинъ отъ тази сатанинска банда въ християнскитъ европейски държави. „Мирнитъ“ междуцърковни конференции, тъй примамливи по външностъ само скриватъ отъ християнския погледъ онази страшна опасностъ, която е предсказана отъ Св. Ап. Павелъ въ посланието му до Солуняни (V, 3) ¹⁾. Къмъ досегашното разединение се притурятъ нови и влекатъ у насъ бѣдащи раздори. Гръцката църква се мѣчи всѣкакъ да държи господство надъ православния свѣтъ и чрезъ своя археологически папизъмъ да създава отъ отпадналитъ руски части безпомощни, но буйни отцепници, които или се разлагатъ болезнено или подпадатъ въ политическо и духовно робство. Маситъ — руски бѣжанци задграница се разпаднаха на много хаотически „църковни“ съюзи, а последнитъ, даже само въ една страна (напр. въ Съединенитъ Държави на Северна Америка) — не познаватъ други начини за общуване освенъ взаимно анатемосване... Самага Руска църква гори

¹⁾ Защото, кога рекатъ: миръ и безопасностъ, тогава внезапно ще ти постигне гибель, както родили бѣли постигатъ трудна жена, и нѣма да побѣднатъ.

като пожаръ на карнавалъ (когато напр. по цѣль Сибирь горѣха всички църкви заедно съ вѣрващитъ) и е залѣна съ мжченишка крѣвъ, а болшевишкитъ анархисти, като изгониха царетъ, насѣдаха сами на празднитъ престולי и навсѣкжде привличатъ раболепно подло приклонение въ името на своитъ безбожни и богоборчески девизи...

Всичко това е вѣрно и дълбоко трагично; у едни то поражда сатанинска радостъ, а други хвърля въ дълбина на безнадеждно отчаяние. Но, като държимъ смѣтка за това фактическо положение и като се трудимъ да го преодолѣемъ, ние сме длъжни да вземеме подъ внимание и принципната му страна. Безъ идеализма не вѣрата не може да съществува нѣщо здраво, — даже най-нормално битие. Великата свѣтова война, като предизвикана отъ материално-егоистически и депотически-ненавистични интереси безсѣмнено доказа, че материалистически фактори докарватъ само обща злочестина и всестранно обедняване. А лъжата въплотена отъ болшевизма и неговитъ покровители и помощници винаги е била и неизмѣнна ще си остане пагубенъ фаръ къмъ гибелна бездна. Но редомъ съ това гонената и измъчена въ Русия вѣра не изчезва, а пребъдва като „Свѣтильникъ, който е поставенъ въ тъмно мѣсто“ (2 Петр. I. 19). Това знаи, че християнското изповѣдание, което бѣше почнало да се гледа и прилага като разнородна традиция, сега почва да става „изповѣдничество“, само поради своето божествено достойнство, и въ огнената пещъ на изпитанието, което пречиства, трѣбва да спечели божествени сили. Ето защо „днешнитъ временни срадания не струватъ нищо предъ онази слава, която се открие въ насъ“ (Рим. VIII. 18). Per aspera ad ardua! Защото, който претърпи до край съ вѣра Христова и Божия любовъ въ Светаго Духа — той ще се спаси. (Мт. X. 22. XXIV 13, Марк. XIII 13).

9. III. (24. II.) 1934 г. София

Всичко що се отнася до вестника, да се изпраща до св. Митрополия — Варна, а суми — до свещ. Стефанъ п. Иордановъ, ул. Царь Асень № 20

ностъ, която тъкмо сега, като вълкъ въ мѣгла, като рибаръ въ мѣтна вода, дири жертви и между насъ — останали безъ идеенъ компасъ и ръководство. И по градове и по села сектантитъ работятъ съ усиленъ темпъ, съ завиденъ импулсъ, съ голѣмо напрежение.

Какво противопоставяме ние — черковницитъ — срещу тия усилия? Енорийскиятъ свещеникъ. Е добре, можа ли той да изпѣлни тая задача? Правилно се казва, че цѣлото му денонощие е заето съ трудъ, който цели да му подсигури само материалната му подрѣжка. А той трѣбва да чете много, да работи, да се готви за добра проповѣдь, да стои на чело на благотворително деяние, да бѣде борецъ срещу безвѣрие, индиферентизъмъ, секти...

Крайно време е да се създаде новъ църковенъ институтъ, свободенъ отъ грижитъ тежачи върху енорийското свещеничество, институтъ всецѣло заетъ съ съзидателна и творческа работа у църквата, институтъ борчески, здравъ. Дали такава нѣщо е „вътрешната мисия при Св. Синодъ“, не знамъ. Но знамъ, че до като ние гласимъ бюджети и ги реализираме, до като вършимъ положителната черковна служба и сме заети 24 часа денонощно съ „прежитъ си задачи“, врагътъ копае основитъ на черквата.

Крайно време е за върховни грижи и върховни усилия.

Свещ. Енчо п. Иордановъ

ДВА СВѢТА СОЦИАЛИЗМЪ И ХРИСТИЯНСТВО

Марксизмътъ въ лицето на виенскитъ широки социалисти претърпе поражение и въ Австрия.

Нашата и чуждестранна ежедневна преса, своевременно поднесе подробноститъ, отъ части и причинитъ на тази гражданска война. Тази неочаквана новина съ невообразима бързина обиколи земното кълбо. Тя завърза спорове и коментарии всрѣдъ всичкитъ политически срѣди, а особено всрѣдъ социалистически и комунистически, които не стихватъ още.

Водачитъ на широкитъ социалисти и у насъ събраха своитъ групички и ги туриха въ течение на развиващитъ се тамъ събития. И както му е реда, протестираха противъ насилията, поклониха се предъ подвига и жертвитъ... гласуваха резолюции... и накрай всички изви́каха: Долу фашизма и пр.

Ако човѣкъ проследи печата имъ, ще се натъкне повечето на хули, ругатни, закани, партизанщина и пр. отколкото на обективни приценки и сждения около станалото тамъ. Ние, като християни и далечни зрители на тая кървава трагедия не можемъ освенъ да скърбимъ и да съжеляваме за падналитъ жертви отъ двата лагера, а най-вече за невиннитъ жени и деца, които въ грамидното си болшинство, едва ли сж знаели нѣщо за далечнитъ цели и подбуди на тия, които докараха работитъ до тоя край.

Преди повече отъ 80 години, водачитъ на социализма Карлъ Марксъ, Енгелсъ et compani обявиха жестока война на християнството. Тази война се води и днесъ подъ една или друга форма отъ марксиститъ-материалисти и тая война, до висша степенъ, е способствувала виенскитъ събития да взематъ тоя жалкъ край.

Марксиститъ, т. е. социалиститъ, комуниститъ и въобще, всички материалисти сж най-голѣмитъ врагове на християнската вѣра. Който каже, че е социалистъ, комунистъ и християнинъ, той лъже себе си, и околнитъ си; защото или не знае що е едното и другото, или съзнателно демагогства, или най-малкото, търси за себе си начинъ какъ да примири тия две концепции, които, една друга се изключватъ, както огньтъ и водата.

Пропастьта между християнската и социалкомунистическата идеологии е такава голѣма, што и дума не може да става за каквото и да

гация трѣбва да се справя съ атакуитъ отъ „изтокъ“ и „западъ“, които, по всичко личи, иматъ маса привърженици у насъ. Мисля, че борбата се води между „изтока“ и „запада“, а днешната демократична властъ е само почва за тази барба, мисля, че ще наддѣлѣе едно отъ борящитъ се течения. Трудно е, обаче, да се предрече, че въ тая борба би могло да вземе връхъ тъкмо днешната демократия. Тя е инертна, бюрократизирана, окостенѣла, кристализирана, тя нѣма органически условия за успѣхъ. Орелътъ не може да хвърчи безъ въздухъ. Не може и днешниятъ типъ демократия да излѣзе вънъ отъ границитъ на парламентаризма, и да вземе съ широкъ размахъ голѣмитъ и крайно необходими мѣрки за преустройство, което би закрепило безъ сътресение, традиционния общественъ моралъ, традиционнитъ форми на социаленъ животъ, традиционното държавно и публично право, традиционната религия, традиционния господствующъ свѣтогледъ.

Нужни сж нови разбирания, нови хора, нови методи, нови норми за творчество и за животъ.

Всичко това се отнася и до църквата. Нея погрѣшно смѣтатъ съюзникъ на днешния строй, на днешното правителство, на днешния държавенъ и общественъ мирогледъ, — съюзница и крепителка. И като гонятъ държавата, гонятъ и църквата. Нека бѣде ясно.

Църквата не идеализира никой държавенъ строй по земното кълбо, защото никакъвъ строй до днесъ не е въплотилъ Евангелскитъ идеали за земно междучовѣшко устройство. И най-идеалниятъ строй ще си остане съ човѣшки недъзи и слабости.

Църквата, обаче, не е врагъ на никакъвъ строй, който горе-долу би и далъ възможностъ да продължи спасителната си мисия между хората, като имъ поставя вѣчни идеали за любовъ, милосърдие, кротостъ, въздържание... Тя никому не е врагъ, още по-малко съ земни срѣдства.

Тя не е врагъ съ земни срѣдства и методи не само на строеве, но и на личности, на човѣци.

Тѣй или инѣкъ, обаче, църквата живѣе и земенъ животъ. И тревожитъ знаци, идящи изъ прогимназии и гимназии, изъ улични схватки, университетски бъркотии, правителствена дезориентация, обществено недоволство, — знаци, които сочатъ скорешни катаклизми и злочестини за божественния ни животъ не могатъ да не се отнасятъ и до нея и да я докосватъ.

До нея се отнасятъ, защото тѣ означаватъ, че и за нея има поле за работа, че въ тая пропастъ, която зива предъ краката на днешна и утрешна България и тя трѣбва да хвърли сжпи жертви, за да я запълни.

Доковатъ я пѣкъ, защото и прѣко, и косвено тия движения подравятъ основитъ ѝ. Косвено — чрезъ жѣсно държавно преустройство, което отрича изцѣло църквата като необходимъ общественъ механизъмъ и се готви чрезъ репресалии да парализира влиянието ѝ върху българитъ. Прѣко — чрезъ крайно усилената напоследъкъ сектантска дей-

ТРЕВОЖНИ ЗНАЦИ

Единъ брой отъ софийски вестникъ съобщава, че въ петъ мѣста на царството станали случаи на сблъсквания между комунисти (ученици и др.) и полиция (колко ли други сж станали за 5 дни?) Въ Червенъ Брѣгъ учителскиятъ съветъ изключилъ и наказалъ 40 ученика, че били националисти. Въ Долень Джбникъ ученицитъ били масово комунизирани, но училищнитъ власти мълчали. Изъ варненскитъ прогимназии се правятъ вече нѣколко „анкети“, които, между другото трѣбва да установятъ, че ученици се сбирали вечеръ на комунистически сборища, ръководени отъ две бивши прогимназиални учителки. Резултатътъ ще зависи отъ добросъвестността, настроенията и

политическото зѣруо на анкетируитъ. На 3 т. м. (Освобождението на България) къмъ 9 часа сутринъта 20—30 ученика отъ II прогимназия предъ моята къща присрѣщнаха единъ гимназистъ и го напсуваха, за да му нанесатъ побой, защото билъ националистъ.

Кой учи децата да преследватъ българския трицѣтникъ, кой ги учи да псуватъ свещеника, като мине край тѣхъ, кой ги сбира на събрания, кой се бори съ днешната буржуазно-демократична държава, — не е работа на „Хр. Защита“ да издирва. Има други власти, поставени за това.

Така сжщо не е наша работа да разглеждаме начинитъ, по които днешниятъ държавенъ строй въ Бъл-

е примирение или компромис.

За да възтържествува социализмът в света трябва безусловно и окончателно да сломи християнството. И понеже това, — социализмът, комунизмът и вобще всичките материалисти — безбожници никога не ще постигнат, вървяйки по пътя на идеалните борби и мирните действия, тѣ прибѣгват къмъ насилия, убийства и пр... както стана въ Русия, Мексико, както се опитаха въ Испания, а сега и въ Австрия, нѣща, които се оправдаватъ отъ тѣхните водачи идеолози, нѣща прочемъ не чужди вече и за много други нови течения отъ днешните бурни времена. Християнството, което е легнало въ основата на държавните форми и устройство, въ културата и възпитанието на западноевропейските народи и държави е сила, която не ще отстъпи тъй лесно както си мислятъ социалистите. На тази сила трябва да се противопостави друга, що годе равна на нея, за да я ангажира въ идейна или дѣлова борба. Понеже, такава сила до сега не се е явила въ света, то социалистите безъ разлика на нюанси, чувствувайки своята слабостъ, прибѣгнаха и прибѣгватъ до грубата сила, пушките, картечните и пр., сѣдства противни на Христовата любовъ и Христовия духъ. Това нѣщо сж го знаели и чувствали много добре водачите на социалистите въ Австрия и по цѣлия святъ и за това години подъ редъ сж се готвили, за да си окончателно и за винаги разчистятъ смѣтките съ своите противници. За това тѣ не се спиратъ преди нищо. Етическите и спиритуалистични императиви и разбирания за моралъ, добро и зло, не ги смущаватъ, защото тѣ нѣматъ нито почитъ, нито разбирания къмъ тѣхъ.

Всѣки интелегентенъ човѣкъ знае, че социализмътъ е най-грубиятъ материализмъ. „Всичко, което съществува е материя и нищо повече“. „Alles seine ist materie“ учи Engels. А който не знае, че материалистите сж безбожници-атеисти, нека вземе най-елементарния имъ партиенъ трактатъ и го прочете. Марксъ, преповтаряйки Фаербаха казва: „Човѣкъ измисля религията, а не религията човѣка“ за да прибави малко по-долу, че трябва да се унищожи съ всички сѣдства този „опиумъ за народа“ и пр. „Християнството и социализма казва Бебегъ, стоятъ лице срещу лице, както огънятъ и водата. Има ли нужда да припомнимъ за борбата между Жоре и Каутцки, по отношение религиозните конгрегации въ Франция, чиито унищожения е искалъ този последния?!

„Социалдемократията, като особена концепция за живота, не може да заеме друга позиция спрямо църквата освенъ оная да ѝ откаже всѣкаква субсидия, и да ѝ попречи съ всички сѣдства да продължава по нататъкъ да наркотизира народа съ своята доктрина“, казва Каутцки. Това го и върши, чрезъ печата и словото, отъ години, това я докара до виенската катастрофа. Социалистическата преса у насъ и у чужбина ужасно се нахвърля върху „варваризма“ на сегашната управляваща партия въ Австрия. Другаритѣ — социалисти, забравягъ, обаче, едно нѣщо, че другаритѣ имъ отъ Виена, отъ 16 год. сж се готвили и очаквали тая гражданска война. Издигнали по специални планове на най-видните и стратегически мѣста, блокаузи (общински сгради), истински казарми, ужъ домове за пролетарията, съ укрепления бетонирани, съ тавани и мазета, нагледени за складове, муниции и пр. Всѣкой може да разбере, какво се би случило, ако правителството на Долфусъ, не би узнало о време, тайните имъ укрепления издигнати съ строго опредѣлена целъ.

Въ завързаната борба между тия два свѣта, тия две концепции, ония подъ червеното знаме — поне за сега сж сломенни отъ християнска Виена. Бждащето е въ ръцетѣ на Бога. На малката Австрийска република и на всичките държави

злокобниятъ сигналъ отъ шата столица на Хабсбургитѣ да събуди отъ летаргия всички оние които живѣятъ съ илюзията, че Шипка всичко е спокойно, кога въ сжщностъ, всички танцува върху не сигурна вулканическа почва.

Протоиерей П. Иконоу

СВѢТСКАТА ЖЕНА

Споредъ болшевишкия вестникъ „Погледъ“, брой 9 отъ 4. III. т. г., издаванъ въ София, свѣтската жена, между многото свободи, прав и блага, съ които била надарена отъ болшевишкото управление, се ползвала и отъ „щастие“:

1) Да встъпва много лесно въ бракъ кѣлкото пѣти пожелае, стига да намѣри мжжъ, съгласенъ, макаръ и за едно денонощие, да се нарече съпругъ. Сжщо много лесно да се разведе отъ всѣки мжжъ: достатъчно било тя само да пожелае развода.

2) Да бжде напусната много лесно отъ всѣки свой мжжъ — първия десетия, стогния, — разводътъ се давалъ веднага, щомъ мжжътъ пожелае. Това желание не се мотивира съ никакви причини. Не му ли харесва жената, умръзнала ли му е, наситилъ ѝ се, разболѣла се, погрозняла, поостарѣла, — мжжътъ е свободенъ да я напусне, да се разведе.

3) Жената не се чувствува като майка, като съпруга, като пазителка на семейното огнище. Тя е само работничка, производителка на стопански, материални блага и до колкото тя желае — производителка и на деца. По свое желание, като крава отъ стадо, може да се отдава за разплодъ или за удоволствие на когото иска.

4) „Позволеното“ за мжжа (да ходи, съ която жена намѣри) било позволено и за жената. Възбрана, моралъ, срамъ за такива нѣща нѣма. Думитѣ морално и позорно, както за мжжа, тъй и за жената не съществуватъ въ областта на половитѣ връзки.

5) Всѣка бременна жена има изборъ: да роди или аборттира. Въ свѣтския рай абортътъ се извършва открито и свободно.

6) Въ Москва презъ 1931 год. имало 78 профилатории, сиречъ свѣщателни станции, дето лѣкари даватъ упѣтвания за предпазване отъ бременностъ.

Не знаемъ на кои и на колко българи би се харесала тая „свобода“ на болшевишката жена. Но в. „Погледъ“ съ такива блага иска да съблазни българката, за да я направи последователка на болшеизма.

Разликата между проститутката и свободната жена въ болшевишка Русия е тая. Проститутката се отдава на първия сръщнатъ мжжъ за пари, по принуждение, за да изкара прехраната си. А свободната жена се отдава на първия сръщнатъ мжжъ доброволно, за собствено удоволствие, безъ пари, не по принуждение. И едната и другата се лѣкуватъ на държавни разноси отъ бременностъ и венерически болести придобити отъ свободните си полови връзки.

Равенството въ Свѣтска Русия.

Споредъ сжщия в. „Погледъ“, отъ 9 т. м., Сталинъ въ доклада си предъ 17-я партиенъ конгресъ обяснилъ какво е и какво трябва да бжде болшевишкото равенство между хората, които работятъ въ общитѣ земеделски стопанства пѣкъ и въ другитѣ. Въ земледѣл. стопанства общи на „всички“, пѣкъ сжщностъ — само на държавата. Ж сѣдства за производство: земя, работенъ добитъкъ, инвентаръ. Доходитѣ отъ стопанството се разпредѣлятъ между държавата и работниците производители. Единствена мѣрка при това разпредѣляне е количеството и качеството на вло-

жения трудъ въ колективното стопанство. Отъ тукъ се получава разлика въ доходитѣ. Основна форма на колективизацията на селските стопанства не е комуната, а артели (сдружението), кждето се колективизиратъ само сѣдствата за производство. Днесъ въ Русия нѣма комунитѣ. Бждащата комуна ще израстне изъ развития и заможенъ артель, когатъ по полетата и фермитѣ бжде изобилие на храни, добитъкъ, птици, зеленчукъ и всички продукти. Сега въ артели нѣма равенство, тъй като тамъ се съхранява разликата въ нуждитѣ и въ личния животъ на артелните членове. Практиката показва че комунитѣ щѣха да погинатъ, ако не преминѣха въ положението на артели.

На всѣки истински ленинецъ (бол-

шевикъ), казва Сталинъ, е известно (само на българските комунисти това не е известно, б. н.), че уравняването на нуждитѣ и на личния животъ е реакционна дребнобуржуазна глупостъ (съ която въ България болшевишките агенти подмамватъ глупцитѣ, б. н.), достойна за нѣкоя първобитна секта на аскети, но не и за социалистическото общество, организирано по марксистки, защото не може да се иска всички хора да иматъ еднакви нужди и вкусове да живѣятъ по единъ образецъ.

Така говори Сталинъ и всички болшевишки водачи заедно съ него. Има ли у нашитѣ комунисти умъ да ги разбератъ?

Свещ. Сг. п. Юрдановъ

Недѣлчо п. Табаковъ
Окр. Акционеръ Началникъ

ЗА СВѢЩИТЕ

Съгласно чл. 2 п. 23 отъ закона за акцизитѣ и патентовия сборъ върху пигиетата облагатъ се съ 30 златни лева акцизъ на 100 кгр. иностранитѣ стеаринови, парафинови, спармацетови и други свѣщи. Восъчнитѣ свѣщи, които се приготвяватъ въ църковните ливници и лоенитѣ свѣщи се освобождаватъ отъ акцизъ. По пунктъ 14 пѣкъ, отъ таблицата къмъ закона за общинския налогъ, подлежатъ на облагане съ такъвъ стеариновитѣ и парафиновитѣ свѣщи.

Отъ тия разпореждания на респективните закони е явно, че не подлежатъ на облагане свѣщитѣ приготвявани въ ливницитѣ при православните църкви за употребление при обществено и частно богослужение.

Съгласно пѣкъ чл. 151 отъ екзархийския уставъ, забранено е на частни лица да правятъ и продаватъ каквито и да било свѣщи за употребление при обществено и частно богослужение. Въ митрополитския градъ и въ седалищата на архиерейските намѣстничества се уреждатъ и управляватъ отъ мѣстнитѣ църковни настоятелства по една ливница за изработване свѣщи отъ чистъ пчеленъ восъкъ, които носятъ установения отъ Св. Синодъ знакъ. Отъ тия ливници купуватъ восъчни свѣщи настоятелствата за всички църкви, които се намиратъ въ предѣлитѣ на митрополитския градъ или архиерейски намѣстничества.

Въпреки тия тъй ясни и категорични разпореждания на гореканитѣ закони, нѣкои фабрики и работилници изработватъ свѣщи предназначени за богослужбени обряди, като това си несъобразно съ духа на закона производство на свѣщи по типа на църковнитѣ, тѣ мотивиратъ, че приготвяването на свѣщи отъ частнитѣ лица за домашна или професионална употреба е свободно и че изработенитѣ отъ тѣхъ свѣщи сж отъ нечистъ восъкъ и предназначени изключително за иновѣрни и инославни богослужения.

Тия възражения, обаче, очевидно е, че не могатъ да иматъ нѣкаква стойностъ понеже сж противоречиви на повеленията на чл. 151 отъ Екзархийския уставъ и защото не е възможенъ единъ по-ефикасенъ контролъ за внасянето на тия свѣщи и въ православните църкви.

Водимъ отъ желанието да отстранимъ веднѣжъ за винаги правеното и продаването на свѣщи за частно и обществено богослужение, по типъ, цвѣтъ и форма еднакви или наподобяващи на свѣщитѣ изработвани отъ епархийските свѣщоливници, Св. Синодъ на Българската църква, по силата на чл. 151 въ свръзка съ чл. 103 отъ Екзархийския уставъ, съ редица окръжни предписания и писменни изложения е нареждалъ до епархийските началства въ Царството и замолвалъ Министерството на финанситѣ и това на вътрешнитѣ работи да наредятъ до подведомственитѣ тѣмъ органи да следятъ най-зорко за нарушенията на чл. 151 отъ Екзархийския уставъ, въпреки това, обаче, очакванитѣ ре-

зултати не сж на лице. Причинитѣ за това контрабандно приготвяване на свѣщи отъ частнитѣ лица по типа на църковнитѣ споредъ насъ лежатъ само въ това, че Екзархийския уставъ не предвижда никаква наказателна санкция противъ лицата нарушаващи повеленията на чл. 151 отъ сжщия и понеже на длъжностнитѣ лица по църковното ведомство поради естеството на тѣхната служба, не имъ е до известна степенъ позволено и удобно да преследватъ и взематъ мѣрки за ограничаването на тая контрабанда.

Единственото наказание, което можеше до скоро да се налага на частнитѣ лица, които изработватъ свѣщи по контрабанденъ начинъ е това по чл. 475 отъ наказателния законъ, който то предвижда една минимална глоба отъ ония лица, които не изпълнятъ никакъ или както трябва или нарушатъ едно законно разпореждане, за което не е предвидено въ съответнитѣ закони специално за случая наказание.

При това положение, естествено е, че всѣки единъ частенъ свѣщолѣяръ ще предпочете да бжде единъ или нѣколко пѣти глобенъ съ по 100 лева презъ година, отколкото да се лиши отъ несравнено голѣмитѣ си доходи, които той получава отъ контрабандното произвеждане и пласиране на такива свѣщи.

Съзната о време тази несъобразностъ и благоустройство енергичнитѣ постѣпки на Св. Синодъ на Българската църква, за да може за въ бждаще да се следи за най-строго спазване разпорежданията на чл. 151 отъ Екзархийския Уставъ, Министерството на финанситѣ, респективно отдѣлението за държавнитѣ привилегии и за акцизитѣ, съ § 2-„д“ отъ най-последното измѣнение и допълнение на закона за акцизитѣ и пр. (Д. В. брой 10 отъ 13 IV 1933 г.) прибави къмъ пункта 23 на чл. 2 отъ сжщия законъ следнитѣ нови алинеи:

Свѣщи за употребление при обществено и частно Богослужение въ православните църкви се произвеждатъ само отъ църковнитѣ ливници. Свѣщитѣ, които се произвеждатъ отъ тѣзи ливници, трябва да сж отъ чистъ восъкъ и да носятъ установения отъ Св. Синодъ знакъ. Частни лица не могатъ да продаватъ восъчни свѣщи,

Свѣщитѣ произведени отъ частни лица, които наподобяватъ тѣзи за Богослужение, трябва да бждатъ оцвѣтени, за да се различаватъ отъ свѣщитѣ, произвеждани отъ църковнитѣ ливници.

Отъ горния текстъ на § 2-„д“ отъ въпросното измѣнение и допълнение закона за акцизитѣ и пр. се вижда, че той възпроизвежда почти текста на чл. 151 отъ екзархийския уставъ и нѣкой може би да възрази: имаше ли нужда ограничаването, които се правятъ на частнитѣ свѣщолѣяри съ чл. 151 отъ църковния законъ, да се приповалятъ и въ съответния § на закона за акцизитѣ и пр.

На друго мѣсто въ настоящата ни

статия ние имаме случая да отбележим, че до влизането въ сила на най-последното изменение и допълнение на закона за акцизите и пр., прѣкия надзоръ по прилагането на чл. 151 отъ Екзархийския уставъ лежеше почти изключително върху длъжностните лица по църковното ведомство, че сжщитѣ поради естеството на своята служба едва ли сж могли да упражняватъ такъвъ и че най-после Екзархийския уставъ не предвижда санкции за ония лица, които нарушаватъ повеленията на чл. 151 отъ сжщия църковенъ законъ.

Сега, макаръ че предвидениятъ въ църковния законъ ограничението за частните свѣщолейари да се повторятъ само въ съответния § на акцизния законъ, при факта, обаче, че сжщитѣ се възпроизвеждатъ въ най-строгия фискаленъ и вдъхващъ респектъ законъ, и че прѣкия контролъ по преследването на разглежданата отъ насъ контрабанда на свѣщи пада вече и върху акцизните органи, главната задача на които е преследването и борба съ контрабандиститѣ на разни акцизни обекти, положението се коренно измѣня.

То се измѣня още и най-главно съ това, че частните свѣщолейари, които произвеждатъ и продаватъ свѣщи еднакви или наподобяващи по типъ, цвѣти и форма, които се изработватъ въ църковните свѣщоливници, подлежатъ вече на отговорност не по чл. 475 отъ наказателния законъ, а — по § 33 отъ най-последното измѣнение и допълнение на закона за акцизите и пр., който предвижда за такива случаи глоба отъ 200 до 10,000 лв.

Подъ страхъ на отговорностъ по сжщия § отъ въпросното измѣнение и допълнение на закона за акцизите, уредниците на църковните свѣщоливници **не могатъ да произвеждатъ свѣщи отъ нечистъ восъкъ** и за да може да се следи дали и до колко нарежданията на § 2 „д“ отъ закона се спазватъ и отъ страна на уредниците на въпросните ливници. Отдѣлението за държавните привилегии и за акцизите при м-вото на финансите, съ окръжното си предписание под № 11610 отъ 3 май 1933 г., обнародвано въ „Държ. вѣст.“ бр. 29 отъ 10 май с. г. — вменява въ дългъ на всички акцизни и данъчни органи въ Царството, да правятъ периодични провѣрки въ църковните ливници, като взематъ проби отъ восъка въ сжщитѣ съ цель да се установи следъ анализа неговата чистота.

Макаръ никъде въ закона да не се споменава, дали носятъ нѣкаква отговорностъ свѣщоливнишките и църковни настоятели и всички длъжностни лица по църковното ведомство, които допуснатъ да се употребяватъ въ православните църкви при обществено и частно Богослужение свѣщи изработени отъ частни лица, ние все пакъ смѣтаме че и тѣзи длъжностни лица при такива случаи попадатъ подъ удара на въпросния § 33 отъ закона за акцизите и пр. и то ето защо.

Знае се, че единъ законъ колкото и да е изчерпателенъ по отношение материята, която третира, все пакъ той не може да предвиди всички случаи, които могатъ да се появятъ при неговото приложение.

Предъ видъ на това и въ съгласие съ чл. 163 отъ закона за акцизите и пр. (Д. В. брой 89 отъ 21 юлий 1925 г.) Министерството на финансите може да издава правилници и наредби по приложение на сжщия законъ.

Като по компетентенъ, специално за приложението на § 2 — „д“ отъ най-последното измѣнение и допълнение на закона за акцизите и патентовия сборъ върху питиетата, Министерството на финансите съ окръжната си наредба под № 11610 отъ 3 май 1933 г. предоставя на Св. Синодъ на Българската Православна Църква да издаде подробни нареждания.

Въ случая Св. Синодъ съ окръжното № 3502 отъ 9 юний 1933 г. до епархийските началства въ Царството (предаваме дословно наредбата) нарежда:

„Свѣщи за употребление при обществено и частно Богослужение въ православните църкви се произвеждатъ само отъ епархийските свѣщоливници. Свѣщитѣ, които се произвеждатъ отъ тѣзи ливници, трѣбватъ да сж чисти восъкъ, да носятъ установения отъ Св. Синодъ знакъ, посоченъ въ чл. 3 отъ устава за епархийските свѣщоливници отъ 1932 г. Свѣщитѣ, които произвеждатъ частни лица отъ държавни, като: парафинъ, тѣ, резинъ, стеаринъ и др. **не могатъ по форма и типъ да наподобяватъ църковните**, произвеждани отъ епархийските свѣщоливници.

Ако ли иматъ типа и формата, а цветовете, тѣ трѣбва да бъдатъ оцветени: сини, зелени, червени, не и жълти и бѣли, каквито църковните, за да се различаватъ ярко отъ тѣхъ.

Като ви съобщаваме за горното, поканваме ви да следите за изпълнението на закона, да улеснявате органите на властта, а тамъ където тѣ не проявяватъ достъчно усърдие, да имъ напомняте за тѣхния дългъ.

Свещеницитѣ, игуменитѣ на манастиритѣ, църковитѣ и свѣщоливнишки настоятелства и всички длъжностни лица по църковното ведомство СЖ ДЛЪЖНИ да следятъ да не се нарушаватъ наредбите на чл. чл. 75, 76 и 77 отъ устава на епархийските свѣщоливници, които сж напълно въ съгласие съ повеленията на § 2 буква „д“ отъ закона за измѣнение и допълнение на закона за акцизите и пр. и за всѣко констатирано отъ тѣхъ нарушение, да уведомяватъ незабавно полицейскитѣ, общински, акцизни и данъчни власти, за да приложатъ въ случая всичката строгостъ на закона, а насъ уведомявайте своевременно за резултата“.

Въ духа на погорните разсуждения, закона за акцизите като забранява повелително употребата на свѣщи частенъ произходъ въ православните църкви при обществено и частно Богослужение, той включва въ себе си и всички ония мѣрки и действия, които трѣбва да се предприематъ отъ длъжностните

лица по църковното ведомство, за да не се допуска внасянето на контрабандните свѣщи въ православните храмове, които действия въ подробности се уреждатъ отъ самата администрация, въ случая църковната, по делегация на закона за акцизите и пр. споредъ който ние имаме случая да отбележимъ и на друго мѣсто, могатъ да се издаватъ наредби и наредби за приложение му. (чл. 163 отъ закона за акцизите).

Задължението на длъжностните лица по църковното ведомство да не допускатъ употребата на контрабандните свѣщи въ православните църкви е определено отъ Св. Синодъ въ цитираната му по-горе наредба.

Следователно, не изпълнението на тази наредба е равносилно на това, че не се изпълняватъ разпоредбите на самия законъ и виновното длъжностно лице следва да бъде наказано по сжщия § 33 отъ закона за измѣнение и допълнение на закона за акцизите и пр. отъ 13 априлъ 1933 год. (Д. В. брой 10 отъ 1933 год.) съ глоба отъ 200 до 10000 лева.

Въ този смисълъ ще се издаде и заповѣдъ отъ Варненското Окръжно Акцизно Управление.

Редакцията моли всички неиздѣлители да внимаватъ за това, както и за годишната, да се издаватъ съ абонамента си, за да не се затруднява излизането на вестника.

Умолява се Шуменския Арх. Наместникъ да се погрижи за събиране на абонамента отъ свещеницитѣ отъ духовната му околия.

Гьоте е казалъ:

„Има три вида хора: едни сж служатъ Богу, защото сж го намѣрили; други вѣчно Го търсятъ, защото не сж го намѣрили. И други, които живѣятъ безъ да Го търсятъ и безъ да Го намѣрятъ. Първите сж чждрни и щастливи. Вторите сж чждри, но нещастни. Последните пъкъ сж и безумни и нещастни.“

Платихте ли си абонамента?

За взаимноосигурителната и спомогателна каса „Братско подпомагане“ при Съюза на свещеническитѣ братства въ България

Каквото и да пишатъ и говорятъ отъ Съюза на Свещеническитѣ Братства въ България за съюзната каса, ние пакъ твърдимъ, че **тя е неизгодна и скъпа за свещеницитѣ**.

Въпросътъ за застраховката изобщо въ основата си е комерч. сж, смѣткаджийски. Съ него се уреждатъ лични материални интереси. Това отъ една страна. Отъ друга — никой по законъ не може да вземе отъ възнажанието, отъ пенсията, отъ държавната на свещеника (и на всѣки държавенъ служител), ако за това нѣма или сждебно решение, или лично подписано задължение. Щомъ това е така, никой свещеникъ **не може да бъде заставенъ да се застрахова какъдето и да било**, защото никой нѣма право да бръкне въ джоба му и вземе определената премия за застраховка. Застраховката е лично желание, лично дѣло на свещеника. И той ще се застрахова тамъ където му предлагатъ: 1, по износни условия и 2, сигурностъ за получаване на застраховка следъ срока.

Взаимноосигурителната и спомогателна каса не е износна, защото:

1. Паритѣ на всички братски членове на миналата каса, даващи отъ тѣхъ за всѣки починалъ братчикъ, умиратъ. А има братчици, които по-възрастните, които сж внасяли още отъ нейното основаване, презъ 1922 г., т. е. въ продължение на 15 години. Ако предположимъ, че всѣки отъ тѣзи братчици е внасялъ годишно срдѣно по лева 500, можешъ да видишъ колко пари сж внесени. И на всичко това се слага кръстъ и пакъ отначало. Възражението, кое

то ще се направи, а именно, че за тѣзи членове срока е намаленъ, е неиздържливо, защото месечните премии сж много високи.

2. Защо месечните премии сж високи и за младитѣ свещеници и за възрастните. Напр. единъ 56 годишенъ свещеникъ внася за една година лева 1,080 лв., а за 15 години лева 16,200, а единъ 26 годишенъ свещеникъ за 25 год., колкото ще внася, ще внесе лева 14,400.

Застрахователното д-во „Балканъ“ взема по лева 35 месечна премия (а при дадения случай на преобладающе число по-млади свещеници даже и по-малко), на група свещеници отъ околията ни или на една година отъ всѣки братчикъ по лева 660, а за 20 години общо по лева 13,200.

3. Застрахователното дружество „Балканъ“ дава право не само на заемъ, но и на ликвидация следъ 3 годишно внасяне. Въ съюзната каса ликвидация не се допуска.

4. При случай на нещастна смъртъ — при катастрофи при пътуване по каквито и да било превозни срдѣства по сухо и по вода, като железница, автомобилъ, кола, конь и пр., отъ аварията, при нещастия съ природни стихии, като землетресение, наводнение, буря, гръмогвица и др., отъ електрически токъ съ високо напрежение, при опитъ за спасяване на човѣшки същества, „Балканъ“ изплаща застраховката въ двоенъ размѣръ лв. 40000.

5. Дружество „Балканъ“ изплаща застраховката на законитѣ наслед-

ници, а ако нѣма такива, на лице определено отъ застрахования. Съюзната каса, напротивъ, дава право на околийскитѣ свещенически братства да решаватъ дали да се изплати застраховката на определеното отъ застрахования лице, ако то не е неговъ прякъ наследникъ, или да не се изплати. Значи бездетния вдовецъ свещеникъ ще внася 20 години ежемесечни премии, безъ да е увѣренъ, дали застраховката ще се изплати на определеното отъ него лице. Нѣщо повече, дружество „Балканъ“ предлага и друга комбинация при малко високи месечни премии да изплати осигурената сума на самия братчикъ следъ изтичане на срока приживе, тогава, когато, той ще има по-голяма нужда да си облекчи старинитѣ.

Ние не сме противъ съюзната каса. Ние бихме се застраховали и при съюза стига да ни предложи износни условия.

Независимо отъ това, което е и най-несигурната работа въ съюзната каса, то е, че ежемесечните премии, които свещеницитѣ ще плащатъ могатъ да бъдатъ и увеличавани. Въ новия уставъ се казва, ако при смѣткоприключването се окаже едно пасивно салдо, то съборътъ има право да увеличи ежемесечните премии. Това ще рече, че братчикъ не е сигуренъ колко ще внася. Все едно това е едно кооперативно сдружение. Но ние искаме да бъде всичко ясно и определено.

Всичко изнесено до тукъ не е нито зла воля, нито недоразумение както твърди в. „Пастирско дѣло“. И защо този вестникъ допуска, че Варненскитѣ свещеници проявяватъ зла воля или недоразумения, не можемъ да си обяснимъ. Дали е патентъ само на съюзната управа да проявява **добра** воля и да не допуска недоразумения?! Интересно отъ къде до това странно заключение?!

Свещ. Хр. п. Михайловъ

ПОСТИТѢ

Трѣбва ли да постимъ, защо и какъ?

Азъ ще разгледамъ тукъ тоя въпросъ въ хигиенично отношение, отъ което ще се докаже, че по него Св. Църква е въ пълнитъ унисонъ съ науката, та ако поститѣ не считатъ споредъ църквата, като една отъ първитѣ, за спасението на душата ни, необходимости, то тѣ съставляватъ, споредъ втората — хигиената, една абсолютна, а спасението на здравето ни, а следователно, на живота ни, необходимостъ.

Истина е, че наредбата за поститѣ сжществуватъ и въ други религии, но не както въ нашата: у евреитѣ неprimѣръ, тя се състои въ запрещението на ядене свинско месо, защото тѣ сж живѣли въ топла страна (Иудея), както и такова отъ добитѣкъ, незаконъ отъ тѣхни духовници (хахами), които така играятъ роля на ветеринари; другитѣ имъ пости нѣматъ, мисля, онова, каквото у насъ, хигиенично значение; сжщо на турцитѣ е забранено да ядатъ, по сжщитѣ както на евреитѣ причини, свинско; другитѣ имъ пости (рамазанъ) нѣматъ нищо общо съ хигиената, да не кажа, че дори сж противъ всѣкаква такава. У насъ православните християни постъ знача въздържане главно отъ ядене на всѣкакво месо, тлѣстии, млѣчни продукти и яйца, независимо отъ редъ други отъ морално естество въздържания. Католицитѣ си разрешаватъ яденето на млѣчни продукти и яйца, а руситѣ — на риба.

Науката, а не може да не бъде изпълнена отъ адмирация и благоговение предъ тия наши Св. Църковни Отци за тѣхната боговдъхновена и гениална предвидливостъ, която, надхвърляйки въ много отношения, каквито и въ това на хранителния режимъ, своето време, могла е да схване, каква пакостна за здравето роля играе усиленото месоядене, изобилностъ бѣлтъкозство, което една днесъ е доказано като причинителъ на много и много

човешки болести и, впоследствие да да забрани, през известни почве времена на годината, употреблението на месото, тлъстинитъ, млъчнитъ продукти и яйцата, за да може нашиятъ организмъ, следъ пресищането му отъ тѣхъ, да се освободи, да се отгърси отъ излишка на тлъстинитъ и бѣлтѣцитъ (албумини) и да избѣгне така затлъстяването и албуминизма (събиране на излишенъ албуминъ въ него), които, както казахме другаде, съставляватъ вече днесъ една обществена опасностъ.

Ето защо азъ мисля, че много грѣшатъ противъ основната и съществена за поститъ идея — отстранение отъ организма на всички излишни бѣлтѣчни материи и тлъстини, всички ония, които мислятъ, че постятъ, но въ сжщностъ, се тѣпчатъ съ всѣкакви хайвери, риби, особено солени, разни консерви и т. н. Сжщо, мисля, че и католишкитъ, както и рускитъ пости не отговарятъ на назначението на поститъ.

Отъ казаното ми, прочее, до тукъ всѣки, мисля, ще трѣбва да заключи, че въ хигиенично отношение, постътъ у насъ се състои тѣкмо въ онова, което проповѣдва нашата църква, а именно, отбѣгване месната храна, тлъстинитъ, млъчнитъ продукти и яйцата и замѣняването имъ съ употреблението на зеленчукова и растителна въобще храна. По поводъ обаче на последната храна въ която влиза и бобовата храна, трѣбва да се направи една важна уговорка: последната — бобовата храна съдържа много повече, отколкото месото, бѣлтѣчни материи и, следователно, злоупотреблението съ нея нма сжщитъ, както и месната храна, вредни за организма ни послѣствия: образуване изобилна пикочна киселина, за която днесъ се знае, че е причинителка на толкова много, една отъ друга по-сериозни болести: артритизмъ, артериосклероза и др. тя сжщо съдържа изобилно нишесте, та предразполага къмъ затлъстяване, което, споредъ последнитъ изчвания, представлява най-малко голѣми неудобства за подържане на добро здраве. Не трѣбва, обаче, отъ друга страна, да се забравя, че, поради тия си именно качества или недостатѣци и поради своята голѣма евтиния, бобовата храна справедливо е наречена „месото на бедния“, та съставлява презъ всѣко време, а особено презъ поститъ, неговата главна храна. За да се смекчи, прочее, или намали до минимумъ вредата отъ тая храна, препоръчва се съвмѣстно изобилно употреблението на зеленчукъ, като лукъ, чесънъ, моркови, рѣпа, празъ, картофи, целина, зеле (кисело зеле), домати, копаръ и други ароматични тревы, които помагатъ на смилането на бобовата храна, а особено когато тѣ се употребяватъ, по възможностъ сурови, чрезъ тѣлесната работа, особено на чистъ въздухъ постига се сжщото, та тая храна трѣбва да се отбѣгва, по възможностъ отъ водиящитъ седящъ животъ и старитъ хора.

При това трѣбва да кажемъ, че не малко полезно за здравето ни е и постановлението на пости два пѣти — два дена презъ седмицата, възвѣтъ отъ периода на редовнитъ пости. Хигиената намира, като необходимо за запазване на здравето ни, постенето най-малко единъ день въ седмицата, презъ който да се хранимъ само съ: вода, зеленчукова чорба, (особено отъ радикия) и ако може, портокалади и лимонади, но **безъ захаръ**. Нѣма нѣщо по-здоровословно, нищо полѣжително за артритизма и затлъстяването, защото така си отпочиватъ, презъ цѣли 24 часа, всичкитъ ни хранителни органи, а особено тия на вътрешното отлжчване — черния дробъ и бѣбрецитъ, пречиства се организмътъ отъ всичкитъ му сгущения: тлъстини, пикочна киселина и другитъ отровни отъ недоизгаряне на храната продукти. Ето защо, прочее, тоя день или тия дни на седмичното постене трѣбва да се считатъ като една вътрешна на организма ни баня, а особено за ар-

На мѣта лира

Другарко, пакъ при тебъ
Къмъ тебе пакъ азъ по-
И виждамъ те отъ вси
Умислена, окжсана, слон

Пакъ идвамъ азъ, пакъ азъ
По мене жадно зѣмъ
И свитъ отъ трѣнъ
Вънецъ се днеска

Живѣхъ, туй що малци
Видѣхъ, туй що малци
Не бѣхъ палачъ — разда
Христосъ живе въ мене

Поискахъ азъ да любя
Що бѣ добро въ менѣ
На земни родъ да не
Какъ азъ живѣя и нѣ

Но ето ме отъ всичкитъ
Отъ малко чутъ, отъ мис
Разбрахъ се самъ съ болка
Завръщамъ се скиталецъ отъ полето.

Пакъ идвамъ азъ при тебъ другарко мила
Забрава скжпа всамогъ що си била;
Пакъ идвамъ азъ съ тебъ да заживѣя
И въскрѣсна пѣсень всичко да изпѣя.

Д. х. Ивановъ.

тритицитъ и тлъститъ хора.

Най-после, трѣбва да признаемъ, че поститъ, освенъ горепоменатитъ си преимущества, които влияятъ толкова благотворно върху здравословното състояние на организмъ ни, иматъ и туй неоченимо за църквата и обществото добро да създаватъ въ човѣка настроение за сближаването му съ Господа, самосъзерцание, изпитване съвѣстѣта и, следователно, разположение къмъ опрощаване, покаяние, морално подигане, ревностъ къмъ добри дѣла, миротворство, защото всеизвестно и общеприето е, че народитъ, които употребяватъ повече растителна храна, сж по-кротки, по-миролюбиви, отколкото ония, които се хранятъ главно съ месо! И безспорно това, последното значение на поста, за св. Църква и за насъ — нейнитъ чеда е по-първостепенно.

Следъ всичко казано до тукъ, азъ отговарямъ сега на зададения си още въ началото на тая статия въпросъ „Трѣбва ли да постимъ, защо и какъ“ така: **Да, ние трѣбва непременно да постимъ, и то колкото се може повече и по-често!** А защо и какъ, обяснихъ, мисля, по-горе доста подробно и убедително.

гр. Варна, февруари 1934 г.

Д-ръ Константинъ Караджовъ

„Оставете мъртавитъ да погребватъ мъртавитъ си“

Работата се отнася до покойната баба Пена — царство ѝ небесно! Идва единъ день дъщерята на баба Пена и ми разправя, че майка ѝ заболѣла зле, па е и стара жена, та да поговоримъ за погребението ѝ.

— Майка ми, кже, е при сина си, при брата ми Стефана, касапина. А той станалъ баптистъ, на вѣрата си измѣнилъ и въ езерото го прекръстили. И сега заявява, че нѣма да позволи на православенъ свещеникъ да престѣпи прага на кжщата му: тамъ — на прага съ брадва щѣлъ да отсече главата на оня попъ, който си позволи да иде да опѣва майка ни. А тя си е православна. Нали помнишъ по Юрдановденъ, като ходи у тѣхъ да рѣсишъ съ каква радостъ старата цѣлува честния кръсъ!

Сжщия день баба Пена се помина. Наутре азъ отидохъ у Стефанови, дето бѣше простряна покойната. Още на вратата ме присрещна Стефанъ съ двама баптистки пастори и ми заяви, че съмъ нѣмалъ право да опѣвамъ майка му, и че тѣхнитъ попъ щѣлъ да произнесе славъ. Брадва не държеше въ ржка, но задъ гърба на пасторитъ стояхако-ло дванайсетина души — мже жени — готови да подкрепятъ Стефановото желание. Отговорихъ смиренно, че да опѣвамъ покойната членка на православната черква е мѣдългъ, като енорийски свещеникъ,

и не мога да позволя никому да държи проповѣди въ тази кжща до като азъ съмъ вътре. Случката завърши до тукъ, ако не се смѣта това дето баптиститъ начело съ двамата си пастори придружиха православната процесия до гробищата, като вървѣха на десетина крачки задъ православнитъ.

Въ тази проста случка сѣкакъ бива да се подчертаятъ два момента. Първо. Нахалството на баптиститъ, които желяеха да изтрѣгнатъ не душата на баба Пена, която отиде при Създателя си, а **бездущия ѝ трупъ**, да го присвоятъ, да го опѣятъ по своему и да го **погребатъ** както си знаятъ тѣ. Кога православенъ свещеникъ си е позволилъ да се домогва до неправославни мъртви тѣла, да ги опѣва, да имъ държи речи и да ги погребва? И защо наистина имъ бѣше затрѣбвалъ трупа на покойната, каква печалба би било това за баптизма? Работата е ясна! Съ нахалството си тѣ биха доказали, че изъ подъ носа на православенъ свещеникъ могатъ да измъкнатъ цѣло мъртво тѣло и да го осквернятъ съ еретическитъ си молитви. И ни попъ, ни законъ, ни властъ ги спира. И биха се хвалили —

— Видѣхте ли? Законътъ е съ насъ. Властѣта би ни спрѣла, ако не бѣхме прави. Общество, преса, народъ биха ни осъдили. А сега — ние сме прави, бждещето е наше.

Мъртвото тѣло би проповѣждало вмѣсто тѣхъ, православнитъ на групи биха се повлѣкли следъ тѣхъ.

— Агитация!

Второ. Единъ отъ баптисткитъ пастори, които придружаваха смъртѣта дошелъ повиканъ телеграфически отъ София за погребението на баба Пена. Дошелъ той да я опѣе и погребѣ. За единъ мъртвецъ 1000 клм. пѣтъ. Колко прилича това на Христовото пророчество, че суша и море ще обиколятъ за единъ последователъ, за да го направятъ следъ това чедо на вселената! Но ония, за които говори Христосъ имаха оправдание: Тѣ обикаляха суша и море за последователъ, за живъ човѣкъ. А този братъ премина деветъ планини за мъртвецъ, дойде да го погребѣ.

И не успе.

Лисицата у древния баснописецъ, като видѣла, че не ще стигне гроздето, рекла:

„Зелено е!“

Софийскитъ баптистъ, като не можа да погребѣ мъртвото тѣло, рекълъ:

„Оставете мъртвитъ да погребатъ своитъ мъртавитъ!“

Искалъ да рече сигурно, че кой-го попъ опѣва баба Пена е омързѣлъ като нея. И колко трѣбва да ни е благодарилъ, че не му позволихъ и той заедно съ мене да опѣза, та сега само азъ съмъ омързѣлиятъ гробаръ намъ ртвитъ!

Като всички останали издѣнки на протестанството, баптизмътъ е вѣра суха, проста, незадоволителна за дълбоко религиозно чувство. Тази вѣ-

ра прекжсна връзка съ древната практика на светата църква, прекжсна мистичната действителна връзка съ Апостолската църква и Спасителя Христа, която ние подържаме чрезъ Св. Тайнства, освободи се и отъ цѣлата обрядова страна на религията, безъ която вѣрата се превръща на безплодно философствуване, морала — на сборъ отъ правила, църквата — на училище за оглашени. И тия хора, лишени отъ законно и благодатно свещенство, лишени отъ благодатѣта на Св. Тайнства, лишени отъ светии, чудеса и дълбока вѣра, лишени отъ усѣтъ за подвигъ, себеотрицание, въздържане — отхранвани у насъ чрезъ поста — лишени отъ сжщностѣта на вѣрата, омъртвени въ буквата на Библията, омъртвени за истински религиозни преживѣвания — тия хора се смѣятъ на насъ, че погребваме мъртавици; — тѣ, които сж живи трупове въ вѣрата! Смѣятъ се на себе си, на глупостѣта съ която идватъ между насъ, като желаятъ да ни разсѣятъ духовно, смѣятъ се на простата си вѣра, която ги е научила да се препиратъ за единъ трупъ и да се заканватъ, че ще сѣкатъ глави!... Пародия на вѣра, подигравка съ Евангелие, гавра съ Христа Спасителя, — това е безплодната религиозна недомислица наречена Б а п т и з ъ м ъ. И има православни наивници, които кощунствуватъ съ Св. Миро, съ което сж помазани, конщунствуватъ съ тѣлата си, конщунствуватъ съ Христовата смъртъ, въ която сж кръстени, — и отиватъ да измѣятъ това Св. Миро въ солената вода на езерото. Но то се не измива, и то ще ги сжди, като се явятъ предъ лицето на Спасителя.

Свещ. Енчо п. Йордановъ

Що е светата литургия

Мнозина отиватъ да присѣтствуватъ на Богослужението, като да присѣтствуватъ... на едно театрално представление: да се поразвлекатъ, да видятъ що ново има тамъ да се срѣщнатъ съ приятели и сродници, а може би и да си поубиятъ времето.

Други отиватъ на църква да слушатъ музика. Други да се справятъ съ модата и сезонното облѣкло; нѣкои да си покажатъ накититъ, малцина да чуятъ проповѣдѣта на свещеника и пр.

Е добре, всички тѣзи люде не мислятъ ли, че вършатъ грѣхъ и предъ Бога и предъ вѣрующитъ?

Що е за тѣхъ Светата литургия? — Една басня, една театрална сцена... и въобще нѣщо, въ което тѣ не намиратъ никакъвъ смисълъ. Всички тия люди какви връзки могатъ да иматъ съ Бога и съ Св. служба? — Никаква! Тѣ забравтъ или по-скоро никога не сж се постарали да узнаятъ що е св. литургия. Представление ли е или таинство.

Светата литургия е ядката на цѣлото християнско Богослужение. Въ нея се изнасятъ не само молитви и песнопѣния къмъ Бога, но се и пренася за грѣховетъ на хората безкрѣвната жертва въ възпоменание страданията и смъртѣта на Спасителя, а на вѣрующитъ се поднася подъ видъ на хлѣбъ и вино истинското тѣло и кръвъ Христови за опрощение на грѣховетъ, за по тѣсно общение съ Него и за достигане на вѣчния животъ. Ето защо голѣмъ грѣхъ вършатъ тѣзи, които идватъ неподготвени да присѣтствуватъ на литургията и стоятъ безразлично къмъ всичко това що се върши тамъ. Всичко що се казва и върши презъ време на св. литургия има целъ и дълбокъ смисълъ, както целъ и смисълъ иматъ всички предмети, които се намиратъ въ Църквата и въ св. олтаръ.

Посещението на църквата не може и не бива да се свежда както казахме по-горе само до едно просто присѣтствие; до палене на свѣщи или до цѣлуване на икони, когато трѣбва и когато не трѣбва.

Когато прекрачваме прага на църквата, ние трѣбва да забравимъ

всички земни грижи и да побърза-
ме да вземем участие въ св. литур-
гия съ цялото си същество, да
преживяем всички моменти, които
ни напомнят за живота, страдания-
та и жертвата на Спасителя, защото
както казахме св. литургия не е
само едно Богослужение придруже-
но съ хвалебни и благодарствени
молитви към Бога, а е и самото
таинствено въплъщение, и самата
жертва на Исуса, извършена за на-
шего спасение. Тамъ ни се напо-
мят и повтарят всички ония мо-
менти изъ живота на Спасителя,
отъ Неговото раждане по плът до
възнесението Му на небето и слиза-
нето на св. Духъ Утешителя.

А пъкъ, огъ цялия животъ на
Исуса, тъй величественъ и святъ въ
неговата цялост, какво ни прави
по-силно впечатление, какво по-
крыва и раздрусва цялото ни съще-
ство? Не е ли Неговата жертва, Не-
говата любовъ да издигне човъчес-
кото отъ грѣха, да му посочи но-
вия път? Нали за тази жертва
самъ Исусъ слезе отъ небето и се
въплоти чрезъ св. Дева Мария, жи-
вя и страда, тъй както никой не е
живял и страдал? Същото нѣщо
е и въ св. литургия: присъжествувайки
и преживявайки всички моменти
изъ Неговия земенъ животъ при
една особена обстановка и атмо-
сфера; при чудно хубави моменти
и пѣснопѣния, стигае до най-
страшния, но същевременно и най-
същественъ благотворенъ моментъ
за насъ. Това е моментъ, когато
Св. Дарове се пресъществяватъ т.
е. момента, когато хлѣба и виното
отъ Св. Дарове, *реално* се превръ-
щатъ въ тѣло и кръвъ на Спаси-
теля. Той е най-свободниятъ моментъ
отъ цялото Богослужение.

Тази жертва на Спасителя се
повтаря и днесъ. Тя се извършва
на ново, само че таинствено. Това е
безкръвната жертва, която Исусъ
повтаря отъ толкова вѣкове, раз-
давайки се съ щедростъ и доброта
на всѣки, който желае да Го приема,
на всички, които Го търсятъ. Това
присъществяване, което не е единъ
преобразъ, а е истинското присъ-
ществяване, става презъ време, ко-
гато хорътъ или пѣвецътъ пѣе „Тебе
поемъ“... това е единъ единственъ
моментъ! Тогава Спасителя — Бого-
човѣка Исусъ Христосъ — отново
слиза при насъ: отново се оставя
да бжде разпнатъ, за да можемъ
ние да се причастимъ, да се при-
общимъ съ Самия Него, да можемъ
да Го обхванемъ, Него, необятния
въ нашето малко и слабо същество
и винаги да Го имаме при насъ и
въ насъ. Чрезъ това (таинство) по-
стоянно възобновявано въплъщение
— непрестанно е на лице въ нашия
животъ и въ своята свята църква,
не само като Богъ-Духъ, а и като
Богъ-човѣкъ, така както Той е жи-
вял и страдалъ на нашата земя.

Само тогава можемъ разбра, ней-
ното значение, въ този величест-
венъ и свѣрхестественъ моментъ,
когато свещеникътъ и вѣрующитъ
коленичели, раздрусани и щастли-
ви, присъжествуватъ при осъществя-
ването на тази велика тайна, пра-
вятъ усилия умствено и духовно да
се издигнатъ до такава чистота, що-
то и тѣ самитъ да могатъ да при-
ематъ въ себе си Исуса.

Ето защо и закѣснелия христия-
нинъ да побърза — не държейки
с мѣтка за присъжествуващи-
тъ, да коленичи предъ св. икона,
да запали свѣщичката си и слѣе
молитвата си съ всички вѣрующи
безъ да се смуцава отъ онези, ко-
ито само съ тѣлото си присъжеству-
ватъ, отъ надменитъ и индеферент-
нитъ, които дошли като на пред-
ставление и които не могатъ да
разбератъ великата тайна, нито
пък да обърнатъ внимание на тѣ-
зи, които се молятъ и които въ този
моментъ преживяватъ може би сли-
зането на Спасителя върху тѣхъ.

Episcopus Ulfilas

Срамна търговия

Много пѣти в. Хр. Защита“ е
изнасялъ срѣдствата и начинитъ,
съ които си служи С. С. Р.
само и само да се добере до пари.
Обраха църквитъ, библиотекитъ,
музеитъ, гробницитъ и пр. . . . отъ
най-ценнитъ и скъпоценни предмети:
изнесоха ги вънъ отъ предѣли-
тъ на Русия и ги продадоха по Ев-
ропейскитъ и Американски пазари-
ща. Добре, но паритъ се изхарчи-
ха, а г. г. комисаритъ иматъ нужда
отъ пари също и агентитъ имъ изъ
чужбина, които земята и морето не
оставятъ на мира, до като не на-
правятъ нѣкого синъ на Геената.
Понеже изчерпаха всички срѣдства
и начини, а нуждитъ сж голѣми и
постоянни болшевикитъ прибѣгнаха
до ново срѣдство:

Всички руски емигранти, които
желаятъ да изтеглятъ женитъ си,
децата си, родителитъ си изъ бол-
шевишкия рай, могатъ да сторятъ
това срещу една такса равна на
100,000 лева (златни наши пари).
Такситъ се събиратъ отъ органитъ
на С.С.С.Р. Агенцията „Ofinor“ раз-
гласи това по цялъ свѣтъ (в. United).

Редакторътъ на единъ вестникъ,
присъжествувалъ на една сцена — па-
зарлъкъ — случила се въ канцела-
рията на съветския агентъ.

„Какъ, — стропното възразилъ
консултътъ — на руския емигрантъ,
който се молилъ за баща си — не
можете да внесете нито 1000 рубли
за баща си? „Баща ми“ отговорилъ
той — да, горкия ми баща е крайно
беденъ па и боленъ. Не мога да
го откупя освенъ за 200 рубли; и
ви предупреждавамъ да побързате
съ решението си, защото всѣки
моментъ може да умре“.

Дяволъ да го вземе — сърдитъ
консултътъ отговорилъ: — Какъ,
Вие се пазарите за баща си
като за нѣкое животно. Ей,
нека и умре — това не ме инте-
ресува! Но, нито стотинка по-
малко отъ 600 рубли; ние знаемъ,
че сте търговецъ“. „Добре, давамъ
400 рубли и нито стотинка повече...
И най-после скъсали пазарлъка за
500 рубли платими на два срока...“

Редакторътъ на единъ манджур-
ски вестникъ изнася много случаи
на такива и по-страшни пазарлъци.
Съветскиятъ консултъ отъ Kharbin,
не само, че разгласявалъ това ре-
шение на Съветитъ чрезъ пресата,
но, е писалъ дори специално писмо
до разни личности, за които знае,
че иматъ роднини, деца, родители,
въ Сталиновата Русия — рая на мар-
ксиститъ.

Прот. Ик.

Околийско свещ. събрание въ Шуменъ

На 9 т. м., свещеницитъ отъ Шу-
менската духовна околия сж имали
своео редовно околийско събрание
при дневенъ редъ: служба и про-
повѣдь отъ Ново-Пазарския енор.
свещ. Прот. Д. Дафиновъ; рефератъ
на тема „Може ли енор. свещеникъ
да бжде избираемо политическо ли-
це“ отъ свещ. Христо Василевъ;
отчетъ за работата на год. епарх.
свещ. събрание и общ. съборъ. Съ-
бранието е било посетено отъ по-
ти всички енор. свещеници въ око-
лията, които въ своето болшинство
сж млади хора и съ надлещната
подготовка за службата си. По на-
реждане на св. Митрополия, следъ
откриването на събранието благо-
говѣйнитъ свещеници сж изслуша-
ли упътванията на Епарх. финан-
совъ ревизоръ свещ. Григорий Ки-
ровъ по водене на черковното смѣ-
тководство, които упътвания сж се
приели съ благодарностъ отъ бла-
гоговѣйнитъ свещеници, защото
всички почти сж и председатели на
църковни настоятелства и върху
тѣхъ лежи грижата за воденето на
църковното дѣловодство. На събра-
нието е присъжествувалъ и варнен-
скиятъ свещеникъ Дим. Тодоровъ
отишел въ Шуменъ по частна своя
работа. Възползувани отъ това не-
гово присъствие и знаейки, че той
е билъ и делегатъ на Варнен. окол.

свещенническо братство въ епарх.
събрание, както и делегатъ на епа-
рхийско братство въ общия све-
щеннически съборъ, шуменскитъ
свещеници сж го помолили да ка-
же то, нѣщо по работата, както
на год. общото епарх. събрание, тъй
и на год. общ. съборъ въ София. И
той е направилъ това, като подроб-
но е спрѣлъ на въпроса по вза-
имноосигурителната каса при съю-
за. Свѣт. Д. Тодоровъ е изяснилъ мо-
тивитъ поради които свещеницитъ
отъ Варненската и Провадийската
дух. околии сж се отказали да уча-
ствуватъ въ тая каса, безъ да пре-
ставатъ да бждатъ и за въ бждаще
най-близки и изправни членове
на свѣщенническия съюзъ, чийто ус-
тавъ сж ще изпълняватъ най-лоял-
но, освенъ оная му часть, която се
отнася до взаимноосигурителната
каса. Свещеницитъ отъ Шуменската
дух. околия сж останали доволни
отъ обективното и спокойно изло-
жение на свещ. Д. Тодоровъ, комуто
сж и сърдечно благодарили. Избра-
на е била комисия отъ трима све-
щенници, които да проучатъ още по-
добре тоя въпросъ и въ идното съ-
брание да докладватъ, за да се
вземе и отъ свещеницитъ на Шу-
менската дух. околия окончателно
решение по тоя въпросъ.

Отзиви и бележки

Още за „Братското подпомагане“.

Единъ събратъ отъ „Паст. Дѣло“
въ „Отзиви и бележки“ се сърди
на варненци, че не приели да се
запишатъ членове на фонда „Брат-
ско подпомагане“. Нашето (на вар-
ненци) поведение е оповестено въ
„П. Д.“ като дилема: „или зла во-
ля, или недоразумение“. Трето нѣма.
Отъ името на всички варненски
свещеници благодаря за тази ате-
стация: че сме или съ зла воля хо-
ра, или глупава. Не е ласкателно
ни едното, ни другото... Но, щомъ
нѣма трето!

По сжщия поводъ централния
секретаръ на свещеническитъ брат-
ства пише едно „твърде дълго и
разтегнато“ писмо до Варненския
Митрополитъ, като го моли да „вну-
ши на подведомственитъ си свеще-
ници“ да се запишатъ въ фонда
братско подпомагане.

* * *

Бързамъ още тукъ да съобща,
като енорийски свещеникъ, членъ
въ свещеническото братство, хри-
стианинъ и свободна личностъ, че
високо протестирамъ срещу този
маниеръ на централния секретаръ.
Нека всѣки знае, че свещеничес-
киятъ съюзъ е плодъ на дълги бор-
би и усилия отъ страна на будни
и дейни свещеници, които работиха
за тържество на идеята — материална
и юридическа независимост на
енорийския свещеникъ до предѣли,
които ще го направятъ високоиздиг-
натъ, свободенъ борчески духъ въ
границитъ на енорийското църков-
но-религиозно творчество. Тормозъ,
„морално влияние“, въздействие и
внушение, — борбата срещу тия мето-
ди, дето ги е имало, бѣше лозунгъ
на движението. Свобода да уреж-
датъ личнитъ си работи — ето кое
събуди къмъ съюзеиъ животъ една
гупа творци на свещеническитъ
братства.

И ако днесъ Игнатий Рилецъ,
попъ Марко и помощницитъ имъ
станатъ, — тѣ ще намѣрятъ, че на
тѣхнитъ мѣста сж седнали книжни-
ци, които въ името не на свободата
а на „съюзна дисциплина“ молятъ
единъ пархийски архиерей, да упраж-
ни властта, да внуши на свеще-
ницитъ и да ги принуди да се за-
пишатъ членове въ една застрахо-
вателна каса.

На въпросъ а азъ заявявамъ: ако
вашо е застрахователно дружество
бѣше първи най-изгодното по цяло-
то за васъ кѣлбо, пакъ нѣма да се
запишатъ въ него. Затуй защото вие
преодоляхте свещеническия съюзъ
отъ една гнѣздо, въ кантора на
най-непопулярни парични сдѣлки

предприятия. Въмѣсто да следите
съ живъ интересъ всѣка духовна
нужда на свещенство и народъ и
да тичате да я задоволите, вие ку-
пувате, продавате и застраховате.

* * *

Отъ името пакъ на настоятел-
ството протестирамъ срещу подхвър-
лената отъ централния секретаръ
мисль че именно настоятелството
не изпълнило дълга си, като зле
осведомило членоветъ на братство-
то и ги вкарало въ заблуждение по
въпроса за застраховката“. Въмѣсто
други съображения ще приведа
частъ отъ сжщото писмо, което цен-
тралниятъ секретаръ пише до Варн.
Митрополитъ. — „На 4.1 1934 год.
председателътъ на варненското о-
колийско братство издалъ окръжно
№ 4, въ което въ първата си
алинея много добре (к. м.)
разяснява съюзната наредба № 656,
и въ края предупреждава, че неот-
говорилитъ до 1.11. т. г. братчици,
ще се считатъ, че отказватъ да
членуватъ въ новата каса“.

Пита се сега, кое е истина: раз-
яснява ли добре работата нашето
настоятелство, или зле осведомява
братята — свещеници, та отъ 50 ду-
ши трима се записали въ новото
застрахователно дружество?

* * *

Твърде интересно е, дето и „Паст.
дѣло“ и централниятъ секретаръ
твърдятъ, че всички енорийски све-
щенници по уставъ *сж длъжни* да
се запишатъ въ свещеническото за-
страхователно дружество. То ще
прилича, като кога нѣкой иде въ
театъръ, или на баня, или въ град-
ското читалище и се появи единъ
и заяви, че всички, които сж поже-
лали и сж дошли тукъ на това мѣ-
сто, тази вечеръ, ще трѣбва да си
купятъ по единъ чадъръ. Всички
освенъ тия, които продаватъ чадъ-
ри, ще се почудятъ, какво общо
има между желанието да се окъпи
човѣкъ, или да гледа „Подъ Игото“
или да прочете вестникъ, и чадъра.
Тогава ще му се отговори, че въ
интереса на дисциплината, никой не
бива да се отрича отъ чадъръ. И,
ако сж по досетливи, могатъ да и-
датъ при господаря на посетителя
и да му рекатъ:

— Всички, които идватъ въ ба-
нята си купуватъ и чадъръ. Защо
само твоятъ подведомственъ не се
подчинява, и защо не употребишъ
властта си да го принудишъ да
плати и той?

* * *

Дѣдо Симеонъ предаде намъ то-
ва забележително съчинение на
централния секретаръ — да го проу-
чатъ всички свещеници изъ Бълга-
рия. И моля читателитъ да сравнятъ
заканата, че ако не изпълнимъ съ-
юзното решение и „не си купимъ
чадъръ“, ще теглимъ последствията,
да сравнятъ тази закана и деклара-
цията, която всѣки бждащъ членъ
въ застрахователното дружество
доброволно попълва и подписва. И
пакъ пита: доброволно или при-
нудително, задължително или по
свободно желание трѣбва да избира
между безбройнитъ застрахователни
дружества, едно, въ което да члену-
вамъ, и трѣбва ли то да бжде не-
пременно новосъздаването! Ами ако
членувамъ вече въ три застрахо-
вателни дружества? Ами ако другитъ
дружества сѣкакъ ми даватъ по-из-
годни условия? Ами ако ме е страхъ,
че ще стане нѣщо, каквото стана
съ кооперация „Братство“? Ами ако
не ми харесва дето въ новия ус-
тавъ пише, че вноситъ по осигу-
ровката могатъ да се надуватъ по
решение на съюза?

* * *

За насъ варненци, трѣгнали по
пѣтя на неразумието и несигурно-
стта остава една едничка утѣха:
че не сме съвсемъ сами по тоя
пѣтъ, че имаме другари и съмиш-
леници. И утѣхата ни твърде се за-
силила, като си спомняме, че тия,
които сж трѣгнали редомъ съ насъ
сж габровскитъ братчици. Нима и
тѣ не си разбиратъ смѣтките? Ни-
ма габровци ще се излъжатъ? Рад-
ваме се, че сме взели еднакво съ
тѣхъ решение, безъ да сме били
подъ тѣхно влияние. Но сега всѣ-
кому, който ни обвини, че още не

Платихте ли си абонамента
за в. „Християнска защита“?

сме дошли въ „разумъ истини“ ще отговорим:

— Нека се застраховат габровци, тогазъ ние... Че да не сме отъ тѣхъ по хитри...

Централниятъ секретаръ пише още, че нѣмало кой да носи отговорностъ за щетитѣ, които ще се поставятъ върху главитѣ на осиротели свещенически семейства изъ варненско, такива щети каквито вече паднали върху семейството на покойния свещеникъ Велико Тончевъ. Никакви чувства на милосърдие не могли отъ тукъ натѣй да повлияятъ на свещеническото осигурително дружество, защото то било вече *подъ държавенъ контролъ*.

Добре е изразилъ възмущението си отъ варненскитѣ работи секретарятъ.

— Отрекоха ни, каже, дружеството Вашитѣ варненци, и „изведнѣжъ“ (?) съ № 10 17. II. т. г. искатъ помощъ за Велико Тончевъ отъ отречената каса.

Самиятъ Велико Тончевъ билъ „единъ отъ тия, които категорично не желаятъ да членуватъ въ касата“.

И въ двѣтѣ изречения има по една малка неправда.

1) Ние сме искали и ще продължаваме да искаме, до като получимъ, помощъ за семейството на покойния Велико Тончевъ *не отъ отречената каса*, а отъ оная, въ която и ние и покойния членувахме и на която плащахме редовно своя данъкъ.

2) Покойниятъ Велико Тончевъ не е билъ „единъ отъ тия, които категорично отказали да членуватъ и пр.“

Въ писмото на варненското околно настоятелство (№ 10 отъ 17. II. т. г.) за свещ. В. Тончевъ се казва:

На 3 т. м. почина, следъ дълго и мъчително боледуване, нашиятъ братъ—пенсионеръ свещеникъ В. Тончевъ. Той отъ преди година бѣ парализиранъ и то изцѣло безъ да може да мърда крака и ръце, а така сѣщо и да говори. По тази причина, *не можалъ да заяви* дали ще участвува въ новата взаимно-осигурителна каса. Той почина, при това въ време, *когато новата каса още не действуваше*. До смъртта си билъ отчетенъ (отъ близкитѣ си) най-редовно...

Централниятъ секретаръ чель това писмо, а пише, че свещеникъ В. Тончевъ билъ единъ отъ тия, които категорично отказали да членуватъ. Кой говори истина: настоятелството или секретарятъ?

Слушай о. секретарю, не го осуквай за щети, отговорности, държавенъ контролъ и християнско милосърдие, а кажи си направо: *имашъ ли намѣрение да изплатишъ посмъртн. помощъ на наследницитѣ на свещ. В. Тончевъ, починалъ при описанитѣ условия на 3. II. т. г. или не?* Трѣбва ни ясенъ отговоръ, за да направимъ и ние отъ своя страна онака, което ако не ни донесе милосърдие, сигурно ще ни гарантира справедливостъ.

Главенъ секретаръ на „Хр. Защита“ (попъ Енчо)

Една година и 15 дни затворъ

защото псувалъ попа и Бога...

Подъ горното заглавие, тъй под чертано, както го предаваме, в. „Заря“ отъ 28 февруарий т. г., брой 371 страница II, напечата следното съобщение:

„Вакарелскиятъ свещеникъ Стефанъ Гроздановъ на 22 септември 1932 год. обикалялъ по водосветъ енорията си и поискалъ да влѣзе въ къщата на Недко Златаровъ, 30 год., въ махалата Крушовица. Златаровъ срѣщналъ свещеника съ ругатни. Той заявилъ, че не признава ни Богъ, ни религия, че нѣма нужда отъ попъ. Свещеникътъ започналъ да обяснява на селянина за вѣрата и Бога, но той напсувалъ и попа, и религията, и Бога.

„За случая билъ съставенъ актъ и вчера IV наказат. отдѣление разгледа образуваното дѣло.

„Антирелигиозниятъ селянинъ бѣ осъденъ по чл. 236 п. 2. за обида

и по чл. 120 отъ Н. З. (Наказателния Законъ, б. н.) на 1 год. и 15 дни строгъ тѣмниченъ затворъ и 10000 лева глоба“.

Обръщаме внимание на горното съобщение за две причини.

Първо. Заглавието на съобщението въ в. „Заря“, като че ли иска да каже, че за такава работа осъдили човѣка на една година и 15 дни затворъ. „Попътъ човѣкъ ли е? Богъ съществува ли? Можешъ да ги ругаешъ, да ги псувашъ, тѣ сж недействителни същества, не отъ „реалния“, „истинния“ свѣтъ. Тѣ нѣматъ право да се обидатъ, тѣхъ законътъ не бива да защита. Отъ тѣхъ многознаещиятъ селянинъ нѣма нужда. Отъ цѣлото село Вакарелъ се намѣрилъ единъ „уменъ“ човѣкъ да не принижава „заблуденията“ за Богъ и религия. Той се „издигналъ“ надъ другитѣ. Би трѣбвало, споредъ в. „Заря“, да се гордѣ селото съ такъвъ свой човѣкъ. А въпреки тога за голѣма изненада на в. „Заря“ учителитѣ сѣдди въ София осъдили тоя „напредничавъ“ — антирелигиозенъ селянинъ, и то не на единъ месецъ затворъ и не условно, но направо една година и 15 дни и то строгъ тѣмниченъ затворъ.

Наистина, за чудене работатъ 56 години живѣемъ въ свободна българска и християнска държава. Нашиятъ свещеникъ сж били обругавани, хулени, псувани, но тѣ не сж прибѣгвали до закрилата, която законътъ имъ дава. Тѣ сж прощавали по християнски. Отъ кого не сж бивали нападения и свещеницитѣ ни и вѣрата ни! И протестанти, и всѣкакви сектанти, и антирелигиозни, и никаквисти—всички иматъ за първа своя задача да псуватъ българския православенъ свещеникъ и вѣрата на българския народъ. До толкова сме обръгнали на такива отношения, че забравихме не само че законътъ ни покровителствува срещу псувни и ругатни, но и най-простото право—правото на свобода на въроизповѣданieto, отъ което най-широко се ползуватъ въ България всички чужди—заварени, нозоицинали и подарени намъ отъ чужбина, насила натрапени, въроизповѣдания, секти и умопомрачения. До тамъ сме стигнали въ забравата си, че вакарелскиятъ селянинъ не само не искалъ да допустне свещеника свободно да изпълнява службата си, а най-цинично се нахвърлилъ върху него съ псувни и ругатни. И за изненада на в. „Заря“ Софийскиятъ Окръж. сѣдъ отнелъ за една година свободата на селянина, който отнемалъ свободата на свещеника, за да види той,—попъ и всички други като него,—добре ли е да се лишава човѣкъ отъ свободата си.

Ние съжеляваме, че селянинътъ Недко Златаревъ ще бѣде затворенъ и семейството му ще остане цѣла година безъ бащини грижи. Но законътъ наказва не за отжъщение, а за изправление на престѣпника и за назидание на другитѣ. Наказанието е крайната изправителна мѣрка. Време е вече на рушителитѣ на вѣрата, на неизправимитѣ престѣпници срещу търпимостта, свободата на религиозното изповѣдание, на хулителитѣ срещу вѣрата ни и Бога да се налагатъ санкциитѣ, които законитѣ предвиждатъ. Защото ако се продължава досегашната небрежностъ, съ която се отнасяме къмъ кошуновата съ вѣрата ни, къмъ хулитѣ противъ Бога и служителитѣ на религията, ще дочакаме най-лошото.

Второ. Обръщаме внимание на нашиятѣ читатели, че тѣ сж длъжни по примѣра на селянитѣ отъ Вакарелъ, да защищаватъ вѣрата си и своитѣ свещеници отъ дражнитѣ богохулци и да предаватъ встеранъ случай на сѣдебната ристония заблудени, а най-често оиди агенти на безбожие, които секаляватъ съ своята голѣма свобода, за да ограничаватъ свободата на своитѣ съотечественици, които не мислятъ като тѣхъ.

По поводъ поведението на някои ученици отъ II Варненска гимназия,

назия, които сж се държали неприлично съ свещеника си, когато той е изпълнявалъ религиозна служба, г. Варненскиятъ Окръженъ Училищенъ Инспекторъ е наредилъ да се произведе анкета. Разпитани сж били повече отъ двадесетъ деца и самиятъ свещеникъ. Установени сж били безспорни факти на кошуновство и нападки противъ свещеника. Открито било и гнѣздото на пропагандата на тия „настроения“ между ученицитѣ. Посочени били и агентитѣ на безбожието: една пенсионирана учителка и една уволнена комунистка учителка. Ще чакаме заключението на анкетната комисия, решението на учителския съветъ и становището на Училищната инспекция. Тогава и ние ще си кажемъ думата.

Свещ. Ст. п. Ю.

Хроника

НА 19 Т. М. свещеницитѣ отъ Варненската дух. околия ще иматъ редовно околийско събрание съ твърде разнообразенъ дневенъ редъ. На събранието по всѣка въроятностъ ще присѣствуватъ, както Негово Високопреосвещенство Епархийския Архиепрей, тъй и неговиятъ помощникъ Преосвещениятъ св. Велички Епископъ г. Андрей. Ще се разгледа и въпроса за секитѣ и тѣхната дейностъ изъ покрайнинитѣ на града.

НА 10 Т. М. въ салона на Св. Митрополия варненскитѣ енорийски свещеници подъ председателството на Негово Високопреосвещенство Митрополитъ г. г. Симеонъ имаха събрание за обсъждане въпроса по чредуването на свещеницитѣ въ старата църква „Св. Арх. Михаилъ“, която е безъ енория, и по организиране на религиозно-просвѣтната дейностъ въ гр. Варна. Въ събранието се изказаха ценни мисли, които ще легнатъ въ основата на програмата за тая дейностъ.

Книжнина

Нови книги отъ Григорий Петровъ.

Книгитѣ на Григорий Петровъ, които преди петъ—шестъ години бѣха залѣли книжния пазаръ въ България, започватъ наново да излизатъ. Получиха се въ редакцията:

1. *Мечтания и животъ*, първи томъ — *Въ училище*. Цена 20 лв.
2. *Мечтания и животъ*, втори томъ — *На служба*, цена 20 лв.
3. *Мечтания и животъ*, трети томъ — *Сѣдбата на идеалиста*, цена 25 лв.

Тая тритомна книга, по всичко изглежда, е автобиография на автора, написана въ художествена форма. Григорий Петровъ излага въ нея своитѣ мечти на младини и своя животъ, като дава винаги оригинално разрешение на многовъпроси отъ религиозенъ, философски и социаленъ характеръ. Засегнатъ е повече живота на младитѣ и книгата е твърде интересна именно за тѣхъ.

4. *Вълхви отъ Изтокъ*, трето издание, съ портрета на автора. Преведена отъ ръкописа на автора. Цена 8 лв. Въ тая книга Григорий Петровъ излага своитѣ възгледи за съвременното управление на народитѣ, за тоа което се казва властъ, демокрация и народъ. По край тоа, дава много интересни сведения за времето на източнитѣ евангелски вълхви, чрезъ устата на които говори.

5. *Християнство и Евангелие*, издава се за пръвъ пѣтъ, преведена отъ ръкописа. Цена 5 лв. Оригиналноста на тая книжка се состои въ тоа, че въ нея е направено разграничение между християнството и Евангелието. Гр. Петровъ изкарва думата християнство отъ християнинъ, а не отъ Христосъ. Християнство е тоа, което сж християнитѣ, а не какъвто е Христосъ. Христосъ и Неговото учение е дадено въ Евангелието, което още не е приложено. То е като нѣкой гениаленъ химнъ или гениално музикално произведение. Не е виновно тоа музикално произведение, ако неговитѣ изпълнители му-

зикантитѣ не го изпълняватъ добре. 6. *Сѣдъ надъ живота*, първо издание, цена 10 лв. Това е последната, 42 по редъ книга. Въ нея Григорий Петровъ прави съкрушителна критика на ония писатели и песимисти, които сѣдятъ и осъждатъ живота. Спира се подробно на разнообразнитѣ мотиви на самоубийцитѣ, които осъждатъ собствения си животъ и посѣгатъ на него. Григорий Петровъ е необикновенъ оптимистъ. Той пѣе химнъ на живота, както прави въ всичкитѣ си почти книги и по частно въ книгата „Смисълъ и ценностъ на живота“.

Книгитѣ на Григорий Петровъ сж незаменимо четиво. Тѣ ободряватъ и насърчаватъ. Даватъ и много знания за живота, науката, изкуството въ една необикновено увлекателна форма. Въ тѣхъ има голѣмъ идеализъмъ. Пожелаваме имъ още по голѣмо разпространение.

Доставятъ се отъ преводача Д. Божковъ, ул. Раковски 160—София.

Изъ цѣль свѣтъ

Агенция „Кира“ ни донася известието отъ Римъ, че религиозното сдружение на римскитѣ мжже взело решение, послучай свещенната година всѣко християнско семейство да постави въ дома си на почетно мѣсто Кръста Господень — Разпятieto. Това решение било посрещнато радостно отъ всички християни и веднага изпълнено. Сега се работѣло то да бѣде възприето и въ другитѣ градове на Италия и цѣлия католишки миръ.

Отъ 3,400 години човѣчеството е преминало въ миръ само 286 години. Всичкото останало време — 3152 години, т. е. десетъ пѣти повече човѣчеството е преминало въ война, отколкото въ миръ... Въ продължение на всичкото време сключени били 8000 договори за миръ, въ повечето отъ които сж предвиждали клаузи за вѣченъ миръ?

Наша поща

Арх. Намѣстникъ — Провадия. Благодаримъ Ви за голѣмата навременна подкрепа. Свещеникъ Георги Ефендуловъ—с. Кара Хюсеинъ. Редакционниятъ комитетъ Ви благодаримъ горещо за труда и усърдието да съберете абонамента за вестника ни отъ 22 души, а особено, дето въсехотѣ сумата тъй навреме, когато имаме голѣма потребность отъ пари. На читалище „Зора“ въ селото Ви ще с- изпраща вестника даромъ. Иванъ П. Милевъ — Свиленградъ. Благодаримъ за сумата 60 лева. Изпращаме до записанитѣ абонати всички броеве отъ текущата година. Свещеникъ А. Хубанчевъ — Разградъ. Записаме представенитѣ отъ Васъ абонати. Благодаримъ Ви за подкрепата.

Получихме следнитѣ суми за вестника ни отъ:

70 —	Свещ. Ст. Христовъ с. Дервишка-могила, Свиленградска околия; Андрей Г. Петровъ, Свиленградъ; Иванъ П. Милевъ, Свиленградъ	абонаментъ г-д. II. кв. № 70	60 лв.
71 —	Ст. Илиевъ Ценовъ, с. Тича О. Пазарско, год. II кв. № 71		20 лв.
72 —	Свещ. Сава Бояджиевъ, с. Вършица, Преславско, год. II кв. № 72		195 лв.
73 —	Велико Поповъ, гр. Котелъ год. II, кв. № 73		20 лв.
74 —	Архимандритъ Никодимъ, гр. Пловдивъ, год. I, II и III кв. № 74		60 лв.
75 —	Свещен. Г. Ефендуловъ, с. Кара хюсеинъ, Варненско, год. II, кв. № 75		440 лв.
76 —	Б. Петрова, гр. Свищовъ, год. II, кв. № 76		20 лв.
77 —	х. Балаши Сотирова, Варна, год. II, кв. № 77		20 лв.
78 —	Провад. Арх. Намѣстникъ, год. II, кв. № 77		1500 лв.
79 —	Свещ. Ив. Пѣйчевъ и Атаназъ Пасковъ, В. Долъ, год. II, кв. № 79		40 лв.
	Ив. Юр. Свиначева, Недка П. Вѣлева и Ганка Габровска, Е. Джумая, внесли абонамента си на г-жа Ек. Дръ Панайотова.		

Печатница „НОВИНИ“ — Варна